

ἤκει γὰρ αὐτὴ διὰ χρόνου πλάνοις ἴσως
ὡς ἐξεπλήσθη.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Ἴὼ ἰὼ δύστηνε σὺ,
δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς. 760
Βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλὰ μοι τὰ τόξ' ἐλὼν
τάδ', ὡσπερ ἦτο μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῆ
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὼν, 765
σῶζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. Λαμβάνει γὰρ οὖν
ὑπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίη τόδε·
κοῦκ ἔστι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἔαν χρεῶν
ἐκηλον εὔδειν. Ἦν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι 770
ἐκόντα μῆτ' ἄκοντα, μηδὲ τῷ τέχνῃ,
κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἅμα

TL. 759. ὡς : le σ ajouté par le réviseur. — 762. δῆτα : ajouté par le réviseur. — 766. σῶιζ'. — λαμβάνει : après ει, une lettre biffée, ν, à ce qu'il semble. — 771. μῆ (d'abord μῆ) τέττωι. — 772. μεθεῖνε. — ταῦτα manque.

NC. 758. Deux *apographa* portent πλάνης. — Bothe lit ἴσοις. — 759. x Ἴὼ ἰὼ ser-
« vandum duco, quod neque hiatus ex interjectione, ubi persona mutatur, neque correptio
« in priore ἰὼ habet quod jure vituperetur. » [Hermann.] — 772. Le supplément ταῦτα a
passé des copies dans la vulgate.

758. Πλάνοις ἴσως ὡς ἐξεπλήσθη. Scholiaste : Ὀδοιπορίαι· ἤκει ἡ νόσος ἴσως ὅτε ἐκορέσθη πλανωμένη· ὡς ἐπὶ θηρὸς δὲ ποιεῖται τὸν λόγον. Le sens serait alors : « Cette maladie, ou plutôt cette « bête féroce qui me dévore, revient à de « longs intervalles reprendre son gîte, sans « doute lorsqu'elle est fatiguée de courir. » Voir d'ailleurs NC.

760. Δύστηνε φανείς. Cf. *Ajax*, 659, note. — Διὰ... πόνων : τοῖς πόνοις. [Eliendt.]

768. Πρότερον. Scholiaste : Πρότερον, πρὶν κοιμηθῆναι.

770. Ἐκεῖνοι : Ulysse et Diomède. Cf. 591 et suivants.

771. Ἐκόντα μῆτ' ἄκοντα. « Apud « poetas et in Ionum prosa, de duobus « vel tribus, quae neganda sunt, primum « particula negativa interdum destituitur, « e sequentibus retrahenda. Cf. Aristophan. *Av.* 694 : Γῆ δ' οὐδ' ἀήρ οὐδ' « οὐρανός ἦν. Herodot. IV, 28 : Ἡμίο- « νοι δὲ οὐδὲ ὄνοι ἀνέχονται τὴν ἀρ- « χήν. Pythagor. *Aur. Carmin.* 26 : « Πρῆξαι μῆτ' εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βεί- « τερόν ἐστίν. » [Buttmann.] — Ἄκοντα : « cédant à la force. — Μηδὲ τῷ τέχνῃ, ni de quelque façon que ce soit. Cf. *Ajax*, 752 : Εἶπε κάπεσκηψε παντοῖα τέχνη || εἶρξαι κατ' ἡμᾶρ τοῦμφανὲς το νῦν τόδε.